

MUSİKÂR

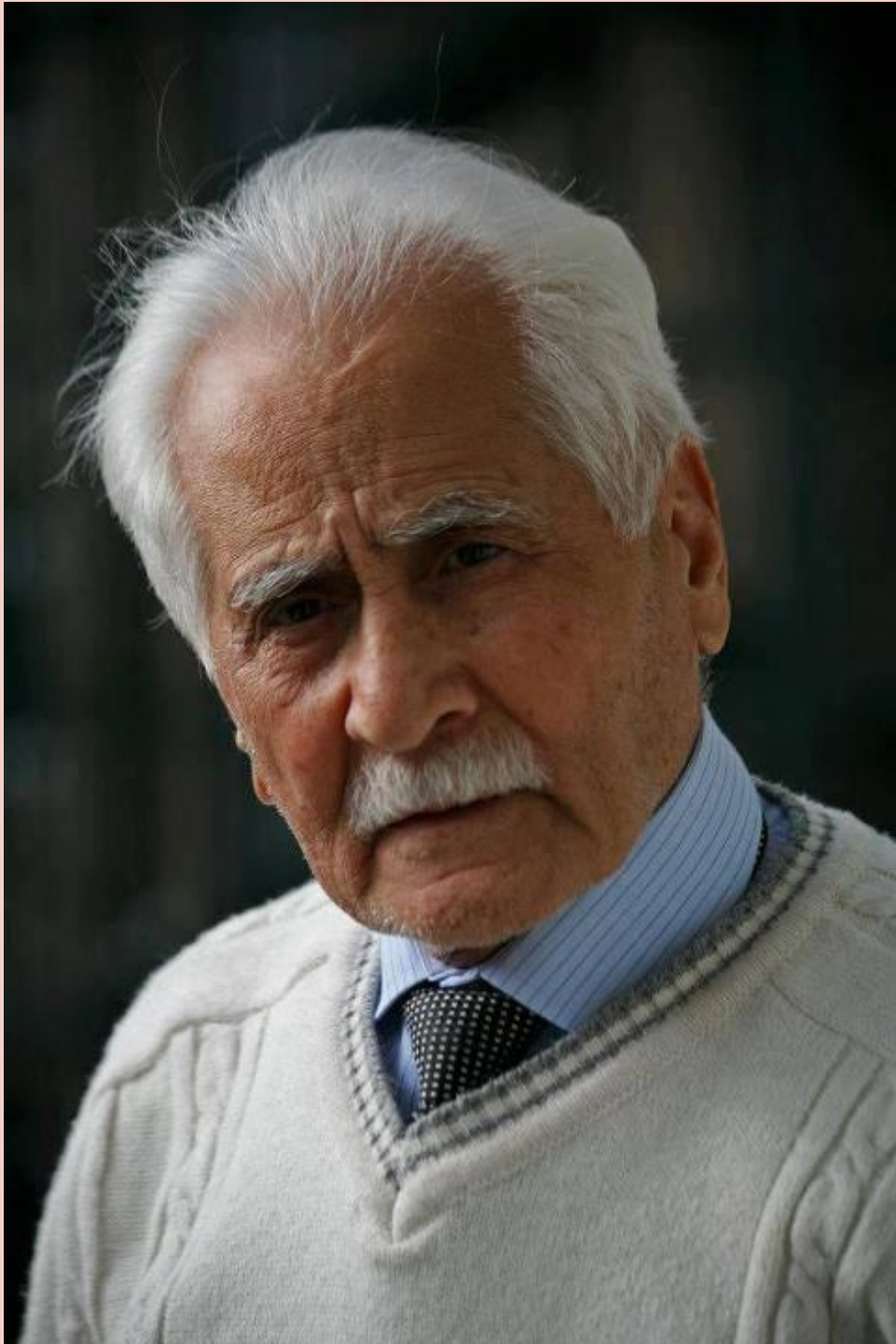

AK SAÇLI KARTAL'a

ÜSTAD ŞAİR

BAHAETTİN KARAKOÇ

ARMAĞAN

Hazırlayanlar
Rânâ İSLÂM DEĞİRMENCİ
OKTAY HACİMUSALI MUSAYEV

'AK SAÇLI KARTAL'A ARMAĞAN'

*

MUSİKÂR EDEBİYAT KÜLTÜR EĞİTİM Dergisinin Ekim-Kasım-Aralık 2018 Güz Dönemi 1. Sayısı –ÖZEL ARMAĞAN EKİ(EK 1)- olarak yayınlanan eser; GENCİNE OFİSİ ile ofisin projeler çözüm ortağı DEKAP'ın Türk ve Dünya kültürüne sunduğu ortak kültür hizmetidir. Eserin, platform tarafından geliştirilmesi ve kitaplaştırılması hazırlıkları devam etmektedir.

Eseri kıvançla sunuyoruz.

DEKAP (DÜNYA EĞİTİM KÜLTÜR ARAŞTIRMALARI PLATFORMU)

GENCİNE (GİRİŞİMCİLİK İNOVASYON PROJE) OFİSİ

MUSİKÂR DERGİSİ

YÖNETİM EKİPLERİ

SUNUŞ

AK SAÇLI KARTAL'A

'Pencereye Vurdu Tan' şiir kitabıma 2013'te aldığı ama şimdi gerçek sahiplerine ulaştığına bütün kalbimle inandığım, biri Ustam -Bahaettin KARAKOÇ- biri Ağabeyim -Ali Haydar TUĞ- , ömrüm oldukça da yüreğimde bu payelerle kalacak "İKİ KOCA YÜREK"e -17 Ekim 2018 tarihi itibarı ile - ithaf ettiğim "Varlığımız Tutuşunca "şiirini sizlerle paylaşmak istiyorum:

Varlığımız Tutuşunca

O Ânları,
Damla damla biriktirdik
Bir sandıkta...
Her bir ân'a gülümsedik!

Kucak açtık tek cihâna
Zevkle kandık o nihâna
Sevgi dizdik tüm sühâna
O çağları hep andık da...

Bize varan her nefesi
Kulaktaki tatlı sesi
Canlılığın pür neşesi
En güzel ânmış, sandık da...

Benliğimizle çoğalan
Renklerin nur gizeminde
Yüreklerin özleminde
Ellerimizin izinde
Sevgilimizin dizinde
Kavrularak, ah, yandık da...

Her ân dirhem dirhem sürdük
Gözler görmedi üzüldük
Diken miydik, belki güldük
Biz ağladık; sanki güldük
Bilmedik ki her dem öldük
Rüya mıydı, hakikat mı
Bir ömür mü, ân mı gördük?..

Yaşyorken anmadılar
Arkamızdan ağladılar
El üstünde taşıdılar
Yüreklerden anladık ki

İşte o ân!
Tanıldılar...

Varlığımız tutuşunca
Her bir cân'a gülümsedik!
Sessizlikle mühürlenip, ândan çıktık
O sandıkta...

Açıldı dostun kapısı
Huzur bulduk, sonsuzlukta...
Şimdi Ey Dost, biz seninle
Yâd etsek mi,
O Ânları!..

...

Karşınızdaki bu mütevazı eser bir “yad”, bir “vefa”, çalışmasıdır; O büyük yürekli **KARTAL**'a bir armağandır; bir avuç dost ile beraber elimizin erdiği, gücümüzün yettiğinde...

Ancak elinizdeki şu **ARMAĞAN**, sonsuzluğa uzanan muhabbetin nişanesidir bizce. Ve bu nişaneyi Rahmetli Üstadımızın anısına, daha fazla vakit geçirmeden tezelden ulaştırmak istedik. İstedik ki, o **AK SAÇLI KARTAL** gibi vakti saatinde karınca kararınca ama yerinde ses olalım... Bize, Hakk için halkın yanında cesur yüreğimizle ve tok sesimizle durmamız gerektiğini attığı her adımla, dillendirdiği her sözle, yazdığı her harfle ve terennüm ettiği her şiirle öğreten **Ustamız**'dan aldığımız bayrağı; aynı titreyiş, özen ve cesaretle genç nesillere sıcağı sıcağına taşıma azminde olduğumuzu anlatmak için hem buruk hem de heyecanlı bir çalışma ile aranızdayız... Sizlerleyiz; hem hüznümüz hem de buruk telaş ve heyecanımızla. Sizlerleyiz, yalnızca içten gelen yürek atışımızla. Sizlerleyiz; -Usta'nın da teşviki ile Ustannın da sevineceğini bilerek- **Musikâr** ateşi ve cesareti ile; musikar titreyişi, terennümü ve dillenişi ile...

Öncelikle, Musikâr Dergimizin (ve elbette gençlik Ofisimizin, birlik ve tazelik şuurundaki Platformumuzun) böylesine anlamlı bir armağan ekini hazırlamasında ve gün yüzüne çıkartabilmesinde bizi yüreklendiren ve Üstadın bir demet fakat her biri ölümsüz şiirini (**seçki**), canı gönülden Azerbaycan Türkçesine kazandıran Gazeteci-Araştırmacı-Yazar dostumuz sayın **Oktay HACİMUSALI**'ya; hatıraları ve anma yazıları ile bizlere yüreklerini açan, ustalarına muhabbetlerini samimiyetle aktaran yürekli edipler, Eğitimci-Şair sayın **Şükran YARGI**'ya, Eğitimci-Yazar (Hekat Ustası) sayın **Hamdi ÜLKER**'e, Eğitimci-Yazar sayın **Mehmet Ali ABAKAY**'a, Şair sayın **Ahmet İRGİN**'e çok teşekkür ediyoruz.

Şiirin Ak Saçlı Kartalı **Üstad Bahaettin KARAKOÇ** için henüz sağlığında sayısız edebî ve akademik çalışmalar ile vefa, muhabbet çalışmaları yapıldı. Vefatının ardında da, mutlaka ülkemizde, Türk dünyasında ve hatta dünyada her yaştan vefakâr ve yürekli insanın, edibin, akademisyenin, gencin gayreti ile şu anda bildiğimiz, bilemediğimiz birçok çalışma yapılıyor ve gelecekte de daha nicelerini göreceğimiz çalışmalar olacaktır. Derya misal bir ömrün, pınar

gibi şırl şırl edebî verimin, gani yürekli “insan”ın, Kartal misal bir sesin, “edip”in hazinesi dünya durdukça tükenmeyecektir. İnaniyoruz. Bizimkisi, o deryaya muhabbetimizin, hayranlığımızın ve dahi daha şimdiden hasretimizin seherdeki çiğ misali birer ikişer yürek damlalarıdır ancak...

İnşallah, ilerleyen zamanda Usta için yapılacak ciddi ve vefakâr çalışmaların birisi olarak daha kapsamlı edebî çalışma bizlere nasip olsun. Duamız budur. Rabbim bizi bu uğurda “Hasret”te komasın.

Dileğimiz; **MUSİKAR ekibi ve bir avuç gönül olarak** o gani yürekli Kartal’a -bu küçük anma eseri ile- muhabbetlerimizi, şükranlarımızı bildirebilmek. Arzumuz; O’nun bizden hiçbir an esirgemediği muhabbet, ilgi ve şefkati; “gürül gürül ses pınarı”nı ondan öğrendiğimiz samimiyet ve gayret ilmince, ondan aldığımız feyzle; biz de ona, sevenlerine ve genç nesle muhabbet ve vefa düsturu içinde hal dilince anlatabilmek. Bu armağan, Üstada ve Üstadı sevenlere arzıhalimizdir.

Allah rahmeti ile ağırlasın Şiirin Ak Saçlı Kartalını... Edebiyat, edep, dil, yürek ve insanlık şehirlerimize / ülkelerimize / iklimlerimize / coğrafyalarımıza kattığı o gani hazine için, biz Üstad’dan razı olduk, Allah da ondan razı olsun.

Mekânın cennet olsun, Usta-m/mız **BAHAETTİN KARAKOÇ**... Bu küçük armağan senin için Usta...

Hasretin içimizde, bayrağın elimizde, yürek terennümün yüreğimizde, sesin sesimizde, şiirin dillerimizde olacak, Allah’ın izni ile... Ama unutma, bizi “Hasret”te koydun!

Rana İSLAM DEĞİRMENCI

MUSİKAR GENEL YAYIN YÖNETMENİ

DEKAP KURUCU YÖNETİCİSİ

SUNUŞ

Oktay HACIMUSALI

(Azerbaycan Türkçesi ile)

MUSİKÂR DERGİSİ TÜRK DÜNYASI DANIŞMANI

DEKAP KURUCU YÖNETİCİSİ

BAHAETTİN KARAKOÇ

'AK SAÇLI KARTAL'

'DEDE KORKUT'

KİMDİR

5 Mart 1930 tarihinde Kahramanmaraş'ın Elbistan ilçesinde dünyaya geldi. Beş erkek, dört kız çocuğu vardır. İlköğrenimini köyünde tamamlamıştır. Adana-Düziçi Köy Enstitüsü'nde okudu. Hasanoğlan Köy Enstitüsü'nden mezun oldu. İlk şiiri 1942'de Yurt gazetesinde yayımlandı. Kahramanmaraş'taki sağlık kuruluşlarında sağlık memuru olarak çalıştı. Bahaettin Karakoç, çeşitli gazete ve dergilerde yazdı. Kahramanmaraş'ta 1986-1987 yıllarında Dolunay dergisini çıkardı. Her yıl düzenlenen Dolunay Şiir Şölenlerini başlattı. Çok sayıda ödül almaya hak kazandı. 1983'te Kayseri Sanatçılar Derneği tarafından yılın şairi seçilen Bahaettin Karakoç, 1986'da 'Bir Çift Beyaz Kartal' kitabıyla Türk Yazarlar Birliği'nden ödül aldı. Şiirin Ak Saçlı Kartalı ve Dede Korkut unvanları ile anılır. 1993'te Kazakistan'ın Başkenti Almatı'da Türkçenin Uluslararası 2. Şiir Şöleninde Büyük Bay ödülüne layık görüldü. 2014'te Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi tarafından Fahri Doktora unvanı verilen Bahaettin Karakoç'un son görev yeri Kahramanmaraş Verem Savaş Dispanseri idi. Buradan 1982 yılında emekli oldu. 17 Ekim 2018 tarihinde, 88 yaşında vefat etti.

ESERLERİ

Mevsimler ve Ötesi (1962)

Seyran (1973)

Sevgi Turnaları (1975)

Ay Şafağı Çok Çiçek (1983)

Kar Sesi (1983)

Zaman Bir Beyaz Türküdür (1984)

İlkyazda (1984)

Bir Çift Beyaz Kartal (1986)

Menzil (1991)

Uzaklara Türkü (1991)

Güneşe Uçmak İstiyorum (1993)

Şiir Burcunda Çocuk (Antoloji- H. Özbay ve M. Tatçı ile beraber-1993)

Beyaz Dilekçe (1995)

Güneşten Öte (1995)

Dolunay Şiir Güldestesi (1996)

Leyl ü Nehar Aşk (1997)

Aşk Mektupları (1999)

Ihlamurlar Çiçek Açtığı Zaman

Ay Işığında Serenatlar (2001)

Sürgün Vezirin Aşk Neşideleri (2004)

Ben Senin Yusuf'un Olmuşum (2006)

Barış Çağrısı Şiirleri-Dünya Barışına Çağrı Grubu-Meneviş Yayınları (2009)

AK SAÇLI KARTAL'IN ŐİRLERİ

IHLAMURLAR ÇİÇEK AÇTIĞI ZAMAN

Dilimde sabah keyfiyle yeni bir umut türküsü

Kar yağmış dağlara, bozulmamış ütüsü

Rahvan atlar gibi ırgalanan gökyüzü

Gözlerimi kamaştırırsa da geleceğim sana

Şimdilik bağlayıcı bir takvim sorma bana

-Ihlamurlar çiçek açtığı zaman.

Ay, şafağa yakın bir mum gibi erimeden

Dağlar çivilendikleri yerde çürümeden

Bebekler hayta hayta yürümeden

Geleceğim diyorum, geleceğim sana

Ne olur kesin bir takvim sorma bana

-Ihlamurlar çiçek açtığı zaman.

Beklesen de olur, beklemeden de

Ben bir gök kuruşum sırmalı kesende

Gecesi uzun süren karlar-buzlar ülkesinde

Hangi ses yürekten çağırır beni sana

Geleceğim diyorum, takvim sorma bana

-Ihlamur çiçek açtığı zaman.

Bu şiir böyle doğarken dost elin elimdeydi

Sen bir zümrüd-ü ankaydın, elim tüyelerine deydi

Sevda duvarımı aştım, sendeki bu tılsım neydi?

Başka bir gezegende de olsan dönüşüm hep sana

Kesin bir gün belirtemem, n`olur takvim sorma bana

-Ihlamurlar çiçek açtığı zaman.

Eski dikişler sökülür de kanama başlarsa yeniden

Yaralarımın en acı tütünleri basacağım ben

Yeter ki bir çağır beni çiçeklendiğin yerden

Gemileri yaksalar da geleceğim sana

On iki ayın birisinde, kesin takvim sorma bana

-Ihlamur çiçek açtığı zaman.

Bak işte, notalar karıştı, ezgiler muhalif

Hava kurşun gibi ağır, yağmursa arsız

Ey benim alfabemdeki kadim Elif

Ne güzellik, ne de tat var baharsız

Güzellikleri yaşamak için geleceğim sana

Geleceğim diyorum, biraz mühlet tanı bana

-Ihlamurlar çiçek açtığı zaman.

Ihlamurlar çiçek açtığı zaman

Ben güneş gibi gireceğim her dar kapıdan

Kimseye uğramam ben sana uğramadan

Kavlime sâdıkım, sâdıkım sana

Takvim sorup hudut çizdirme bana

Ben sana çiçeklerle geleceğim

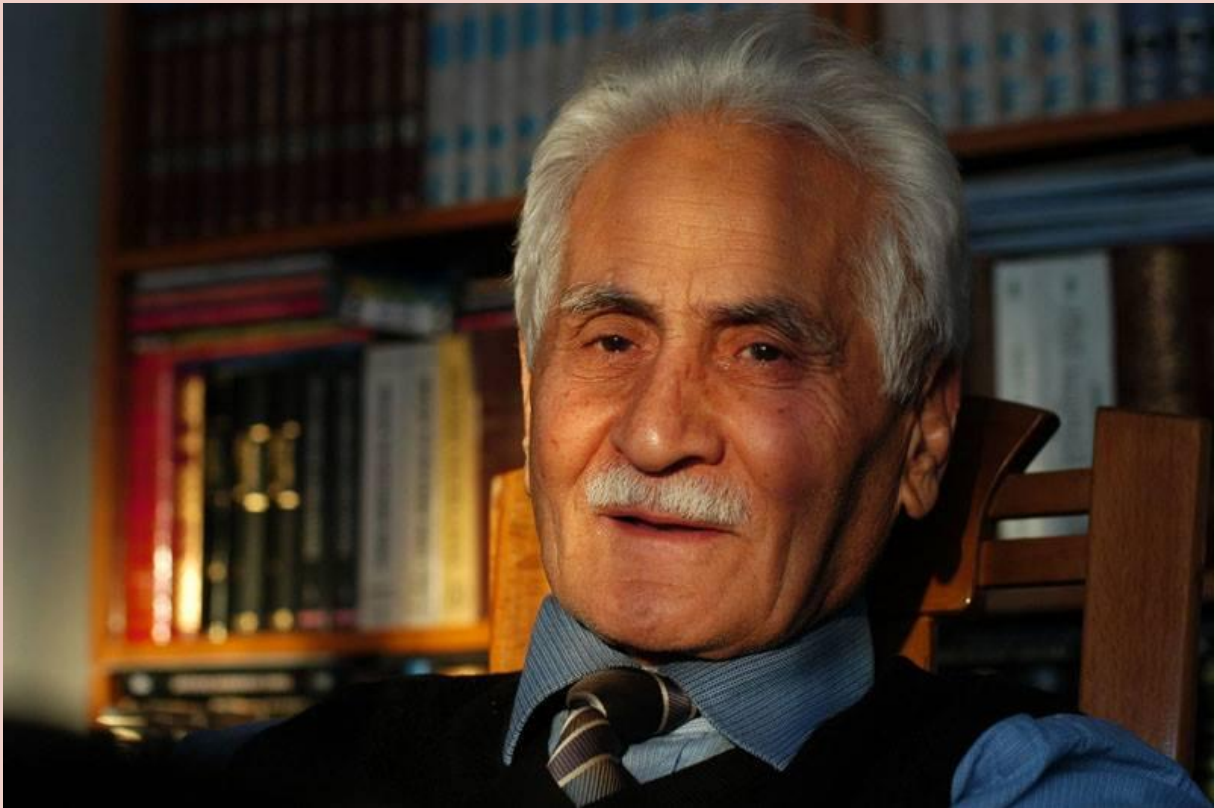
-Ihlamurlar çiçek açtığı zaman.

IHLAMURLAR ÇİÇEK AÇTIĞI ZAMAN / (Azerbaycan Türkçesi ile)

20 Őir / Türkiye Türkçesi- Azerbaycan Türkçesi

USTA DEDI Kİ

DAR KAPIDAN İÇERİYE

II

ŞİİR SANATININ EVRENSEL KARANLIĞINDA PETEKLER ÖREN USTA ARIYI

BULMA BAĞLAMINDA BİR GEZİ... *

Sevgili Gençler,

Çok Değerli Sanat Dostları,

Konumuz ne yeni bir dava dosyası açmak, ne de üzerinde kuşkunun yoğun gölgesi çöreklenen eski bir konuyu tekrar gündeme getirip, onu burada sizlere karşı ilikleri boşalmış, perçemleri yolunmuş kelimelerle savunmaktır. Sohbetimiz, ŞİİR SANATININ EVRENSEL KARANLIĞINDA PETEKLER ÖREN USTA ARIYI BULMA BAĞLAMINDA BİR GEZİ üzerinde şekillenecektir.

Toplumumuzda birisinin işbirliğini, hesabılığını, yaklaşımlarını anlatmak gereği hasıl olduğunda “arı bal alacağı çiçeği bilir” diye diye çok sık kullanılan bir deyim baş vurulur. Bu sözün sıradan bir söz olmayıp bir tecrübe ürünü olduğuna ve yüzde yüz bir gerçeği ifade ettiğine somut olarak ben daha yeni tanık oldum. Birkaç gün önceydi, evimde çalışma odamın penceresinin yanında duran çiçek saksılarına bakıyordum yoğun bir ilgiyle. Buralarda adına “çingene düğünü” dedikleri küçük boylu bir çiçek türü pembe pembe çiçekler açmış, hangi kovandan kaçıp geldiği, buraya hangi delikten girdiği, bu çiçekleri nasıl keşfedip bulduğu benim meçhulüm olan bir bal arısı, vızırdayıp dolaşıyordu bir çiçekten bir çiçeğe. Çevremdekileri dışlayıp uzun bir süre o arı ile meşgul oldum, sonra da pencereyi açıp yuvasına dönsün diye dışarı uçurdum. O günden beri sık sık o arıyı düşünüyorum. Evet, nerden gelmişti, eve nasıl girmişti ve saksıdaki yeni açmış çiçekleri nasıl bulmuştu? Koklayarak mı, ses dinleyerek mi, yoksa arılara mahsus bir içgüdüyle mi? Hangi yoldan olursa olsun, bal alacağı çiçeği bulmuştu işte... Topladığı polenleri kovanındaki peteklere taşıyacak, dünyanın o en güzel geometrik şekillerini oluşturan sanat eseri peteklerde bu polenleri yeni bir işleme tabi tutacak ve bal olarak özümleyecekti.

Sanatçı da bir bal arısı gibidir sanat eserlerini ortaya koyarken, ilham cemresi içindeki sanat toprağına düştü mü karınca yuvasına oturmuş gibi kaşınır, doğum yapmaya hazırlanmış gibi sık sık sancılanır durur. Bir oturur, bir kalkar. Bir gider, bir gelir. Gaipten çağrılıyormuş gibi ötelere dinler, kendi kendisiyle konuşur, türlü türlü hallere girip çıkar. Diyelim ki bu sanatçı bir şairdir. Yüzünü göstermeyen şiir kuşunun bir piramidin tepesinde oturduğunu, oradan şakıdığını sezinler, yanan bir sese tutunarak yana yana piramidin tepesine ulaşmaya çalışır; çünkü o artık dış âlemi unutmuş, kendi iç aleminde uzun koşan bir aşiktir.

Sanat nedir, sanatkar kimdir?

Lûgatler, “a- Ustalık, hüner, marifet, bir duygunun, bir hayalin veya bir güzelliğin anlatılmasında uyulan veya kullanılan usullerin hepsi. b- Bir medeniyetin veya bir kültürün oluşturduğu değer ölçülerine uygun olarak ortaya çıkarılan veya icat edilen anlatma ve ifade etme. c- Bir meslekte, bir yaşayış tarzında veya bütünü ile yaşama şeklinde uyulması gerekli

kaidelerin tamamı.” diye tanımlamaktadır sanatı. Sanatkar kimliğini boyutlandırırken de: a- Bir sanatla meşgul olan, bir sanatı uygulayan, bir sanatla geçinen kimse. b- Usta, becerikli. c- Sinema, tiyatro oyunlarını oynayan, müziği icra eden veya müzik eserini okuyan kimse, diye kayıtlar düşürülür.

En yalın ifadesiyle sanatkar, hayallerini gerçekleştiren, perdenin önündekileri de arkasındakileri de gören ve görüntüleyen çağının bir tanığı; sanat ise, sanatçı kişinin kendisi ile sözleşmesi sonucu ortaya çıkan güzel bir emek ürünü, sağlam bir ifade tutanağıdır. Biraz daha geniş düşünürsek sanat, kültürlerin, dolayısıyla da küçük ve büyük bütün medeniyetlerin şekillenmesinde yoğun bir güç kaynağıdır ve tamamen bir üslup hadisesidir. İnsan trajedisinin tarihi seyri içinde şafaklara yürüyenlerin hızlarını artırmak, her dalda güzellikleri yakalamak ve yeni yorumlar getirmek sanatın işlevi. Sanat ve güzellik ruhla beden gibidir; birisini öbüründen ayrı düşünmek kesinlikle mümkün değildir. Öyleyse sanatın sevda kaynağı olan güzellik nedir?

LI-YU, 17. Yüzyılda Çin’de yaşamış bir şair ve denemeci. “ Güzellik duygusu tabiattan gelen bir yetenektir. Yani yemek yemek zarureti gibi insanın tabiatına saplıdır.” Diye tanımlıyor güzelliği bu bilge kişi. Ünlü Fransız yazar ve denemeci Andre Gide ise güzellikle sanatı birlikte yorumlarken, “Güzellik hiçbir zaman tabii bir mahsul değildir, o ancak yapma bir baskı ile elde edilir. Sanatla tabiat yeryüzünde yarış halindedir. Evet, sanat tabiatı kucaklar ve onu kolları arasında sıkır, ama meşhur mısraı kullanarak diyebiliriz ki,

“Hasmımı kucaklarım, ama boğmak için”

Sanat daima baskının sonucudur. Onu, ne kadar serbestse o kadar yukarılara yükseltir sanmak, uçurtmayı yükseltmekten alıkoyan şeyin ip olduğunu sanmaktır. Kanadını rahatsız eden bu hava olmasa daha iyi uçağını düşünen Kant’ın güvercini, uçmak için kanadını dayayabileceği bu hava hakimiyetine muhtaç olduğunu takdir etmemektedir.

Sanat da böyledir, yükselmek için mukavemete dayanmak zorundadır. Demin, üç dramatik birlikten söz ediyordum ama şimdi söylediğim resim için, heykel için, musiki ve şiir için de doğrudur. Sanat ancak hasta devirlerde hürriyeti arar, kolayca var olmak ister. Kendini her kuvvetli buluşta doğuş ve engel arar, kalıplarını paramparça etmekten hoşlanır, işte bunun için hayatın en taşkın olduğu devirlerde en heyecanlı dehaler en sıkı kalıpların ihtiyacı ile kıvranmışlardır.

Büyük sanatçı, güçlüğün coşturduğu engeli, kendine sıçrama tahtası yapan adamdır.”

Andre Gide’in söylediklerine Ranier Maria Rilke, adeta “Evet!” diyor gönderileriyle. Sanatla ilgili tutanaktaki ifadesi şu: “Sanatçı olmak demek, hesap etmek ve saymak demek değildir. Sanatçı olmak, baharın fırtınası içinde göğüs gererek ya arkadan bir yaz gelmezse diye düşünmeden, özünü zorlamadan bir ağaç gibi olgunlaştırmaktır. Yaz buna rağmen gelir. Ölmezlik, önlerine serilmiş gibi tasasız ve geniş olanlara gelir. “

Üstad Necip Fazıl ise sanatı ve hayatı aynı anda birlikte görüntüler: “Sanat ve hayat, sanatı ve hayatı üzerinde fikir sahibi olmayan, fikretmeyen şair, bence kuyruğu sıkıldıkça haykıran bir hayvancıktan farksız. Birbirine ters, çift başlı bir mahluk olan şairde, biri süfli ve mahkum, öbürü ulvî ve hakim iki kutup var. Bunlardan biriyle şair insanoğlunun en altında, öbürüyle de, nebiler ve veliler ayrı, en üstünde...” diye çok keskin bir tavır koyar ortaya. Ve, bu çizgide sanatta ahlak ilkesi çıkıyor ortaya. Necip Fazılla eğitimci yazar J.J. Rausseau, birer paydaş olarak karşılaşıyorlar bu dönemde ve birbirlerini sanat ve ahlak uğruna selamlıyorlar. Rausseau, ünlü İlim ve Sanatlar Hakkında Nutuk'ta: “İlim ve sanatların terakkisi bizim gerçek saadetimize bir şey eklememiş, eğer bu terakki bizim örf ve ahlakımızı bozmuş ve bu ahlak bozukluğu da zevkin saffetini ihlal etmişse, Muse'lerin (şiir, müzik, dans ve bilim tanrıçalarının) mabedinin kapısını bekleyen ve tabiatın sanki bilgiye heves edeceklerin kuvvetlerini denemek için buraya dikilmiş görüldüğü müşkilatı bu mabed kapısından bertaraf ederek buraya girmiş olan iptidai yazıcılar sürüsü hakkında ne hüküm vermeliyiz? İlimlerin kapısını edepsizce zorlayarak bu mabedin harimine, buraya yaklaşmaya bile layık olmayan bir ayaktakımı şu eser yağmacılarına ne diyelim? Gönül isterdi ki edebiyat sahasında kendini ortaya koyamayanların cümlesi, mabedin daha eşigindeyken yılıp toplum için faydalı olan sanatlara atılmış olsunlar! Nitekim, bütün ömründe kötü bir nazımcı ve aşağı derecede hendeseci kalmaya mahkum olan bir insan, belki de mesela büyük bir kumaş fabrikatörü olabilirdi...” diyerek nasıl seçim yapılacağına dair bir ahlak haritası çiziyor.

Evet, sanat ve edebiyatın sürekli gelişmesi çok önemli değildir eksilerle ifade edildiğinde, önemli olan hangi yönde geliştiği ve ifade ettiği artırlardır. Daima sığ kalmayı, salyalı yaşamayı salıklayan, duygu ve fikir yelkenlerini şeytanın sarımsak kokan üfürüğü ile şişiren Epicure ve Zenon gibi meyhane teşrifatçılarının kirli dillerinden hedonist ezgileri eminerek, yazdıkları süfli reçeteleri uygulayarak, insanın veya bütün insanlığın gerçek saadete ulaşması kesinlikle mümkün değildir. Ahlak, bir kişilik ölçüsüdür. Bu ölçüye (sız) ekini eklerseniz, ahlak, “ahlaksız” olur. Ahlak müsbetin, ahlaksız ise menfinin resmi olmuştur tarih boyunca. Mukaddesleri dışlayarak gelişen bir sanat, edebiyat nerelerde ve hangi ölçekte yakamozlanırsa yakamozlansın ahlaksızdır, asitlidir, yoz ve çoraktır. Hani nerede, mukaddesleri dışlayarak harem zevk aleminde saltanat süren Sodome ve Gomore medeniyetleri? Yönetenleri sapıtmış, yönetilenleri sapıtmış behimi zevkler çılgını bir coğrafyada, ahlak yapısının bütün temel taşlarını sökerek, estetik ve plastik sanatlarda, yeyip-içmede, eğlenmede, zevklenecek kaynaklar üretmede çağının en ileri ucunu temsil etmeye soyunmuşlardı... hangi bataкта boğulduklarının şimdi izine bile rastlamak mümkün değildir.

Hamam eğlenceleriyle, soylu kurtizanlarıyla, mahir hırsızlarıyla ünlü eski Atina ve engizisyon mahkemelerinin varlıklarından haberdarız. Sokrat'ı devrin mahkemesine şikayet edenleri de, Sokrat'ı yargılayarak ölüme mahkum edenleri de biliyoruz. Konumuza ışık tutacağı için Sokrat'ın tarihe malolan savunmasından şairler ve sanatkarlarla ilgili bazı bölümleri burada nakletmeden geçemeyeceğim. Sokrat diyor ki:

“Şairleri tetkik ettim, bu adamlar yeteneklerini kendilerine veya başkalarına zorla kabul ettiriyorlar, birer hakim geçiniyorlar, herkes de onları öyle biliyor, halbuki hiç de öyle değildir.

Şairlerden sonra sanatkarlara geçtim. Sanat hususunda hiç kimse benim kadar cahil değildi. Sanatkarların çok güzel sırları olduğuna benden fazla inanan yoktu. Fakat gördüm ki onların hali de şairlerinkinden daha iyi değil. Onlar da aynı hurafe içinde yaşıyorlar. İçlerinden en kudretli birkaç sanatkar memlekette sivrildi diye kendilerini insanların en akıllıları görüyorlar. Bu mağrur hodgamlıkları benim nazarımda bütün bilgilerini tamamen kıymetten düşürdü.” Diyor ve çoklarımızın ezbere bildiği şu cümlelerle savunmasını nokt alıyor:

“Doğrunun, iyinin ve güzelin ne olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz; ne filozoflar, ne şairler, ne hatipler ne sanatkarlar, ne de ben.. Fakat aramızda şu fark var ki bu adamlar bir şey bilmedikleri halde her şeyi bildiklerini zannediyorlar; bense bir şey bilmemekle beraber hiç olmazsa bilmediğimden şüphe etmiyorum.”

Sokrat, yalnız değildir bu düşüncesinde. 16. yüzyılın sonlarına doğru yaşamış olan YUAN HUNG-DAO adlı bir Çinli düşünür de şöyle seslendiriyor bu paraleldeki düşüncesini:

“Her devrin bir yükselmesi bir de alçalması vardır, üslup da hep bir kalmaz. Her üslup en yüksek noktasına kadar incele incele yükselir. Her üslup bütün imkanlarını sonuna kadar kullanır, onun için bir üslup sevilir, takdir edilir, ama daha iyiden, daha kötünden söz edilmez.”

Sanatta, özellikle de şiir sanatında üslup, arınmak ve kendini bulmaktır. Ayıklanmaktır, durulmaktır, netleşmektir. Sanatçının, şairin özbeninin ortaya çıkmasıdır. BU nirengi noktasına sanat kartalını edalıca konduramayan sanatçı şairin parlak bir yarını asla olamaz. Üslup bir koro hadisesi değil, tamamen bir solo hadisesidir. Günümüz şair ve sanatçıları irdelemeden gene YUAN HUNG-DAO’ya kulak verelim burada. 16. yüzyılın sonlarında yaptığı bu konuşmayı, sanki günümüz şair ve sanatçıları için yapmış. Söyledikleri oldukça acı ama gerçek. Diyor ki:

“Şimdiki yazarlar çalışıyor, taklit ediyorlar. Bunlar gölge yahut yankı gibidirler; bir şiirde bir tek kelime pek o kadar klasik değilse hepsi birden parmaklarıyla ona işaret ediyor. Sanki o bir yabancı tilki, yahut bir kafirmiş gibi.”

YUAN’ın soydaşı ÇEN YEN, Tank devrinde (619-906) yaşamış bir usta denemeci. “Ressam Mao adına savunma sözleri”nde şöyle bir hikaye anlatır:

“Bay Mao portre yaptığı zamanlar, çirkin olsun, güzel olsun, ihtiyar olsun, genç olsun modellerini tam benzetirdi. Kayser Yuan, haremde pek çok kadın bulundurduğundan, hepsini bizzat göremiyordu. Onun için, bütün kadınların portrelerini Mao’ya yaptırdı. Portrelere bakıp kadınları yanına çağırıyordu. Saraydaki bütün kadınlar Mao’ya rüşvet verip resimlerini ona göre yaptırdılar. Yalnız Wang rüşvet vermedi. Bir zaman sonra, Hunların hükümdarı, haremi için güzel bir kadın isteyince, Kayser, Wang’ın portresine bakıp onun

gitmesini emretti. Wang'ı yanına çağırıldı ve harem kadınlarının en güzeli olduğunu gördü. Meseleyi inceledi, sonuçta Mao ile yardımcılarının halk önünde kelleri uçuruldu. “

Bu kıssadan günümüz sanat dünyası için, bir hisse çıkarmaya kalkışırsak, başı vurulacakların sayıları astronomik rakamlara dayanır. Ülkemiz, doluya uğramış bir ekin tarlası gibi kelle döker.

Sanat, hakikatı aramada, güzeli soluklanmada, doğrudan odaklaşmada, medeniyetleri boyutlandırmada ve büyüklüğü bizim büyüklük ölçümümüzü milyon kez, milyar kez, trilyon kez aşan en büyük sanatkar, en güzel, en usta nakkaş ve allâm olan Yüce Yaratıcıyı zikirde bir araçtır, asla bir amaç olamaz. Ama günümüzde sanat, her gün biraz daha putlaştırılıyor.

Sözümde başlarken, “şiiir sanatının evrensel karanlığında” deyimini kullanmıştım. Bunu birazcık açmak istiyorum. BU evrensel karanlık, bütün ışık kaynaklarıyla iç içe yaşayan tesettürlü bir karanlıktır. O kutsal karanlığı keşfedemeyen sanatçı, gerçek anlamda bir sanatçı değil; o karanlığın bağrından fıskıran helal rızıklardan rızıklanmayan bir sanat eseri de sanat eseri değildir. Bir misalle anlatayım. Bir şiiirdeki ritim, o şiiirdeki rediflerin, kafiyelerin kafasına vurdukça çıkarmış oldukları kalıplaşmış sesler değildir, bir canlının bedenindeki ruh neyse şiiirdeki ritim odur. Ritim gözlerle değil, duygularla yakalanır ve yaşanır. Diyeceğim şu ki, şiiir dünyasındaki evrensel karanlık, benim ölçülerimle hamlığa, harama ve bütün çirkinliklere kapalıdır. Şiiirin duvağını açıp onu herkese çıplak halde göstermek her şiiirin hakkı değildir.

Kulların icra ettiği sanatlar, yaratıcının sanatıyla asla kıyaslanamaz. Sonra bir yaratılmışın yaratma özelliği de yoktur. Bediüzzaman Said Nursi, Mesnevi-i Nuriye adlı eserinde çok muazzam bir sanat atlası seriyor idrakimizin coğrafyasına. Diyor ki:

“Herhangi bir şeyin sonu ve ahiri intizam ve güzellikçe öncesinden aşağı olmadığı gibi zahiri ve sureti de sanat ve hikmetçe batnından güzel değildir. Öyle ise, eşyanın iç yüzeylerini ve nihayetlerini sahipsiz zannedip, tesadüflere havale etme. Çiçekle, çiçekten çıkan semeredeki sanat eseri ve hikmet, çekirdekle, çekirdekten çıkan filizin eser-i sanat ve nakışından aşağı değildir. Bundan ötürüdür ki, Sani-i Zülcelal hem Evvel'dir hem Ahir, hem Zahir'dir hem Batın.”

Ve yeni bir sayfa daha çeviriyor:

“Her şeyin iki yönü vardır: Bir yönü Hakk'a bakar, diğer yönü de halka bakar. Halka bakan yön, Hakk'a bakan yöne tenteneli bir perde veya şeffaf bir cam parçası gibi, altında Hakk'a bakan yönün dayanağını gösterecek bir perde gibi olmalıdır. Bundan dolayı nimete bakıldığı zaman Mün'im (nimet veren) , sanata bakıldığı zaman Müessir-i Hakiki (etken, gerçek eser sahibi) zihne ve fikre gelmelidir.”

XII. yüzyıl İran edebiyatının en büyük mesnevi şiiirlerinden Genceli Nizami “Mahzen-i Esrar” adlı eserinden bazı bölümleri işaret parmağı ile göstererek, bu sohbetimize o da katılmak istiyor. Bir meydanı harman olmak buna denir. Ağzını açar açmaz:

“Perdeli olmayan gönülden uzaklaş. Gizli olmayan sözleri dinleme! BU perde arkasında gizlenmiş bir hokkabaz başına bu örtüyü desise ile bağlamadı. Elini bu perdeden başka tarafa uzatma. BU perde dışında başka bir ahenk tutturma. Evet, bu perdeden dinle ki aklın başına gelsin. Esrar perdesinin halvetinde oturanlardan ol. BU perdenin feyzi cismini ruhtan daha arı kılar.” Diyor. BU rotayı da takip ettiğimiz zaman gene aynı menzile varıyoruz. Devam ediyor, şifre çözücümüz:

“Büyükler nazarında çalgıcılardan başkasının kendi teflerine el vurması el görülmez. Ey akıl sahibi, yücelerin izini ara ki büyüklerden sana erişecek dert ve kederden uzak kalasın... iyilik insanlık sanatıdır, insanın boynuna yüklendiği hizmet ise adamlık şerefidir. Hünerli insan için ilk yaratılıştaki verilen sözü tutmaktan daha makbul bir iş yoktur. Vefa elini ahit kemerine koy, çalış ki, sözleşmeyi bozmayasın.”

Ne idi ilk yaratılıştaki verilen söz?

Zaman ve mekan kavramının dışında seyreden müthiş bir hadise. Bezm-i Elest konumunda Yaratıcı ile yaratılanların ruhları arasında gerçekleştirilen bir ilk oturum. Yaratıcı “Elestü bi rabbiküm” yani “Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” diye soruyor, ruhlar ise koro halinde, “kâlû belâ” (evet, Rabbımızsın) diye ikrarda bulunuyor. İşte ilk kaynak sözleşme ve iman ölçeğinde grup grup netleşme budur.

Söz yine Nizami ustamızda, işaret parmağıyla ufukları göstererek diyor ki:

“Tanrı ile yaptığın bu sözleşmeyi bozarsan, bu mesuliyetli işin uhdesinde nasıl canını kurtarabilirsin? Yolu, ruhun önce nasıl gördüyse öyle yürü. İradeni cihanın da işlerine sarfet... Sen ki dünyanın acı tatlı günlerini görmüş geçirmişsin; aşağıya bakma ki gölge gibi alçalmayasın. Ağzını gönüllerde topla. Yolda imaret yoktur. Suyu gözlerinden akıt, çünkü yol susuzdur. Saf inciye sedefine teslim et, topraktan aldığını geri ver de kendini kurtar.”

Çok Sevgili Dostlar!

Sanatın sicilinde sayısız aklar ve karalar, şiirin yaş kütüğünde de dünyalarca çivi izi var... Sanatkar olmak ise o kadar basit değil. Büyük sorumlulukları gerektirir. Sanat her zaman çileye dayanır, sabır isteri çok geniş oylumlu bir kültür birikimi ister, işine, eşine aşık olmayı gerektirir. Söyleyecek söz çok, ama vaktimiz her zaman sınırlı. Rahman ve Rahim olan Cenab-ı Allah’a hamd ve senalar ediyor, O’nun “levlake-levlak lema halaktu’ul eflak” kelamıyla ezele ve ebede takdim ettiği güzeller güzeli doğrular doğrusu, eminler emini sevgili Peygamberini salavatlıyor, hepimizi selamlayarak Allah’a emanet ediyorum.

Sevgi ve Saygılarımla.

(*Akademik Çerçeve, Sayı: 3, Güz 1994 ; “Seyran Syf. 27-37)

IHLAMURLAR ÇİÇEK AÇMASIN

Üstadın Kızının Ankara'daki Evinde

Şükran UÇKAÇ YARGI

İnsan, ömrü su misali akıp giderken yüzlerce insan tanır. On yıl, yirmi yıl sonrasında tanıdıklarının sadece bir kaç tanesini taşır, onlarla görüşmeye devam eder, dostum arkadaşım der. Gerisi unutulur gider. Bazı insanlara da Allah özel yetenekler vermiştir, bu yetenekleri sayesinde onları herkes tanır. Bazen de hayat size cömert davranır, karşınıza bu tanınmış, sevilen, sanat eseri sahibi, üstün yetenekli, dahî , kişilikli şahsiyetleri daha yakından tanıma fırsatınız olur. Benim de az da olsa böyle şahsiyetleri yakından tanıma fırsatım oldu. Gözlemlediğim kadarıyla hepsinin ortak noktası alçak gönüllü, mütevazı, merhametli, doğal, çalışkan , üretken ve sevgi yüklü insanlar olmalarıydı. Dünyada bütün duygu düşünce ve meramların ses, renk ve söz ile anlatıldığı şu fanide bu unsurları ustaca kullanabiliyorlar onlar . Kimler mi? Yazarlar, şairler, ressamlar, müzisyenler, oyuncular, şarkıcılar, sanatçılar, fikir ve kanaat önderleri, toplum mimarları. Ben şimdi size geçen hafta ebediyete uğurladığımız sözü çok yerinde ve ustaca eğip büküp şekil verip işleyip gönüllere nakşedip kullanan, söz ile en içli duyguları kolayca dile getiren, söz ile tabiat güzelliklerini ustaca şiirinde kullanan tevazu ve alçak gönüllülük timsali bir şairimizden şiir ustamızdan söz edeceğim. O dağları ütüsü bozulmadan dolaşan, güneş gibi dar kapılardan giren, İhlamlar Çiçek Açtığında geliverecek olan Baheaattin Karakoç'tan evet bildiniz. Kendisini Rahmetli Abdurrahim Karakoç'u anma törenlerinde tanıdım ve dinledim o ak saçlı devî. Bu Karakoç kardeşlerin şiir yetenekleri de herkesi gıpta ettirecek denli güçlü ve güzel dedim içimden. Daha sonra lar şiirlerini severek okuduğumuz bu usta şairimizle bir çok yazar şair arkadaşım gibi ben de internet ortamında yazışmaya şiir ve şiirimizin sorunlarını irdelemeye, şiirlerim hakkında görüşlerini sormaya başladım. Onu tanıdıkça ne kadar yetenekli bir söz ustası olduğunu anladım, ayrıca çok alçak gönüllü ve doğaldı. Oysa onun şiirinin esması olmayacak şiirleri bile yazamayan ne sözde ustalardan ne nasihatler dinlemişim şiir üzerine. Sakin yazmayın, herkes şiir yazamaz, yazdıklarımızı gittin atın diyorlardı dar gönüllüler. Karakoç üstad bilhassa şiir severi yüreklendiriyor, yazmaya teşvik ediyor yol gösteriyor, olumlu eleştiriler yapıyordu. Bu samimi ilgi ve alakayı da tanıdığı her şiir severe gösteriyordu. Onunla konuşunca insan kendini iyi hissediyor, daha bir okuma ve yazma isteği duyuyordu şiire karşı, yormuyordu insanı ket vermüyordu. Şiiri bu kadar seven şiir üzerine bu kadar uzun süre konuşabilen başka kimse tanımadım. İnternet üzerinden yoğun mesajlaştığımız dönem benim yurtdışında Almanya'da olduğum 2010-2015 yıllarıydı, Almanya ve yaşadığım şehir Nürnbergle ilgili çok şeyler soruyordu ve biliyordu. Türk işçi çocuklarına Türkçe ve Türk Kültürü dersleri vermek üzere oraya gitmemin ne kadar önemli bir görev olduğunu da sık sık söyleyip ayrıca taltif ediyor bu işin önemini vurguluyordu. Tabi asıl konuşmalar şiirle ilgiliydi, bir gün şiirlerimi istedi üstad, on on beş kadarını gönderdim, okumuş incelemiş geri dönüş yaptığında; imge ve motiflerimin yerli milli folklorik ve özgün olduğunu basmakalıp sablolar olmadığını söylediğinde hudutsuz sevinmiş ve hevesle yazmaya devam etmişim. Bu mesajların hiç birini silmedim hafızamda ve bana ait mesaj kutusunda özenle saklanıyor, hatırladıkça dönüp dönüp okunacak ve dua edilecek o sedef yürekli Şiirbaba'ya.

2014 yılı yaz tatilinde Türkiye'ye geldiğimde, Allah biliyor o kadar istedim ki Kahramanmaraş'a gidip sözustamızı görmeyi, hatta bu fikrimi meslektaşım Rana İslam Değirmenci Hocama da söyledim çok istedik birlikte gitmeyi ama kısmet olmadı. O da

yazıyor ve haberleşiyordu üstadla. Ama bir gün mutlaka gidecektik, kararımız öyleydi gidemedik bir türlü. Haberleşiyorduk sürekli ve selamları geliyordu. Benim yurtdışı görevim bitti, yurda döndüm Talim Terbiye Kurulu Program Dairesinde göreve başladım. Sevindi orada dokuzuncu sınıflar Türk Dili Edebiyatı ders kitabı yazımında görevli olmama. Sonra ne mi oldu? Bir gün Rana Hocam aradı, "müjdem i isterim dedi, Bahaettin Karakoç Ankara'ya gelmiş kızındaymış gidelim mi ?" Dedi , gidilmez mi ? Kısmet o günmüş mesai çıkışı Kızıla'da buluştuk ve gittik yanına. Bizi sevinçle karşıladı, bir dost, bir arkadaş alicenaplığı, bir baba şefkati, bir hoca değerbilirliğiyle, şiirler okuduk,şiirler dinledik, güzel sözlerini sitayişlerini teşviklerini dinledik, nasıplendik bol bol. Bizden bol bol telif eser beklediğini söyledi ve sözler aldı güzel insan. Bize yine güzel sözler yazdığı birkaç satırı imzaladı ve hatıra olarak bıraktı. Güzel anlar çabuk biter, saatler ilerledi, acı buruk vedaştık mutlaka görüşeceğimizi söyleyerek, zamanın elinden güzel anlar almış olarak. Sonra görüşemedik, kıyama kaldı görüşmek. Ama onun gibi yaratılanı gerçekten yaratan aşkına seven kocaman yürekli, naif, kibar, doğal, mütevazı, zeki bir söz ustasını tanımanın huzuruyla. Huzur içinde uyu Şiirbabam. Hayırla ve özlemlerle yad edeceğiz her zaman seni hele de İhlamlar Çiçek Açtığı Zaman.

SAZSIZOZAN ANKARA
24 EKİM ÇARŞAMBA

**YÜREĞİMDEN BİR BAHAETTİN KARAKOÇ
SÜZÜLDÜ SATIRLARIMA**

Üstadın Kahramanmaraş'taki Evinde

HAMDİ ÜLKER *

"Bahattin Karakoç ile beş yıl önce bir bayram gününde"

Şekerlere tadı sinmiş, en nadide tatlara adı gizlenmiş bir bayramın son demlerini yaşıyorken yüreğimdeki aksakallı dervişin eteğine sıkıca tutunup Ahır Dağı eteklerindeki zorlu ama bir o kadarda zevkli ve manalı bir arayış sonrasında ulaşabilmişim yüreğimin koca şairine...

Ellerimin, ellerine uzandığı ilk anda dilime name olmuştu yıllara meydan okuyan o dizeleri ve mırıldanmadan edememişim.

“Dilime sen verdin gül ezgisini,

Bir gönül üzdümse sebebi sensin! ...

Seninle aşmışım dur çizgisini,

Töreyi bozdumsa sebebi sensin! ...”

Duygu dünyam, efkâr çizgim onunla şekillenmiş, yüreğimden dökülen nanelere onun şiirleri ilham membaı olmuştu. İlk kez onun şiirini ezberlemiş, her gün güne merhaba demeden sabah duası niyetine okumuştum onun; “Dilimde sabah keyfiyle yeni bir umut türküsü” diye başlayan ve “İhlamlar çiçek açtığı zaman” diye tekrarlanan dizelerini. Şiirleri onda sevmiş, yüreğime işlediğim sevdaları onun dizeleri ile perçinlemişim. Abdurrahim Karakoç ile birlikte; bana sevmeyi, yeryüzünde yaşanılacak onca çirkefe rağmen dünyaya yemyeşil bir pencereden bakmayı öğretmişti güzel insan, koca çınar Bahaettin Karakoç...

Sevgili eşimin deyimiyle; gün benim günümdü, bayram benim bayramım. Müsamere çocukları gibi sevinçli, heyecanlı ve bir o kadarda masumdum. Kahramanmaraş'ın dünyaya gülümseyen bütün güzellikleri, insanların ağzını şekerlendiren o meşhur dondurması, kebabları bile benim için bu kadar lezzetli değildi. Bahaettin Karakoç Hocamla kucaklaşmışım. Yıllardır yüreğimde sakladığım vuslat özlemim son bulmuş, dünya gözü ile onu görmüş, olanca gücümle kucaklamış, mısra mısra şiir tüten kokularını ciğerime çekmişim.

Ona yüreğimdeki sevdamla, elime aldığım naçizane bir eserimle ve buram buram Erzincan kokan duygularıyla gitmişim. “Ben Dede Korkut'u gördüm, Erzincan dağlarında, Munzur'da” diyordu o ve ben ona gördüğü rüyalarını ikram etme telaşına kapılmışım.

İlerlemiş yaşına ve ufak tefek rahatsızlıklarına rağmen yüreği on sekizlik atıyor, duyguları hâlâ elindeki müsveddelere sığmayacak kadar coşkundu...

Muhabbetimiz sevgili arkadaşımız Rana ablamdan açılıyor, diğer bir yürek dostumuz Tahir Erdoğan Şahin Hocamla devam ediyordu. Gâh mısralar dökülüyordu dilinden gâh sitem dolu sözler. Ama bir gerçek şaşmamıştı ki onun dilinden dökülen her cümle bir yürek işçiliği, bir sanattı ve yürekten gelip bir başka yüreklere akıyordu.

Ezberlediğim ilk şiiri; “İhlamurlar çiçek açtığı zaman” ın hikâyesini sormadan edemiyordum. Belki binlerce kez anlatmıştı ama hiç erinmeden bir kez de benim için anlatıyordu. Çok sevdiği kardeşi Abdurrahim Karakoç’u vefatının seneyi devriyesinde yâd ediyor, Mihriban’ın hikâyesini bir kez de ona en yakın insandan dinleme şerefine nail oluyordum.

Evinin duvarlarını kaplayan binlerce kitabı arzu dolu bakışlarla süzüyor, üzerine yüreğinden bir şeyler dökülen imzalı kitabını ise büyük bir onurla alıyordum onun o defalarca öptüğüm öpülesi elinden.

Büyük kızı ile birlikte bir hayalleri vardı. Uzak bir hayal diyorlardı ama yine de hayalini kurmak bile onların göz bebeklerinin dolunay misali parlamasına yetiyordu. Doğup büyüdüleri, sevgili biraderi Abdurrahim Karakoç ile birlikte çocukluklarının geçtiği, Abdurrahim Karakoç’un Mihriban’ın sarı saçlarına sevdalandığı belde olan Cela’ya (Ekinözü) bir kültür evi kurmak ve yıllardır evinde biriktirdiği bu kitapları oraya bağışlamaktı.

Yüreğim burkulmuştu. Zira henüz bir yıl öncesiydi ve Abdurrahim Karakoç’un üzerine atılan topraklar henüz taptazeydi. Yolum Cela’ya düşmüş, bir Karakoç izi aramıştım o kuytu beldede. Mihriban’ı aramıştı gözlerim beldenin tozlu sokaklarında. Ama nafile... Bir dünya biliyordu Karakoçları ama Cela çoktan unutmıştu. Sokaklar ııssız, belde kimsesizdi adeta. Bir koşu içmelere uğradıktan sonra çıkıp Şardağ’ın başından onun gözüyle bakmıştım Elbistan’a, Cela’ya... Ve yüreğim buruk ayrılmıştım oralardan dilimden süzülen binlerce sitemle...

“Rabbim sana hayırlı uzun ömür versin yüreğimin şairi, güzel insan Bahaettin Karakoç. Sana, senin duygularına ve dünyaya senin gibi bakan insanlara o kadar ihtiyacımız var ki!” Diye, binlerce dua ile yine yüreğim buruk, nice başka zamanlarda görüşebilme dileklerimizle onun dizelerini terennüm ederek ayrılıyordum o gönül hanelerinden...

“Ihlamlar çiçek açtığı zaman
Ben güneş gibi gireceğim her dar kapıdan
Kimseye uğramam ben sana uğramadan
Kavlime sâdıkım, sâdıkım sana
Takvim sorup hudut çizdirme bana
Ben sana çiçeklerle geleceğim
-Ihlamlar çiçek açtığı zaman.”

*Vesile ile, rahatsız olduğunu öğrendiğimiz Hamdi ÜLKER beye de acil şifalar diliyoruz. MUSİKAR EKİBİ

YÜREK KIRAATHANESİNE KARTAL'IN ZİYARETİ

KAHRAMANMARAŞ ULUSLARARASI KİTAP VE KÜLTÜR FUARI'nda (Merhum Şair-Yazar Ali Haydar TUĞ (Vefatı 12.10. 2018)'un Genel Yayın Yönetmeni olduğu Dergimiz "YENİ EDEBİYAT YAPRAĞI" standında –namı diğer- YÜREK KIRAATHANEmizde Üstad Bahaettin KARAKOÇ, Ali Haydar TUĞ ve Eğitimci-Şair Ali ÖZKANLI ile

(19 Aralık 2014)

SEYRAN'IN USTASINA

-Ustamı “Seyran”da Gördüm-

Rânâ İSLÂM DEĞİRMENCİ

Evet, on iki ekim gecesini çok yakınlarımdan birinin rahatsızlığı sebebi ile otobüste idim. Biliyorum, Kahramanmaraş otobüsünde olmalıydım. TUĞ ailesinin yanında. Ama Seyyahların, yani yürek yolcularının çilesi çoktur; ‘ben çileliyim, çile çektim’ demeden gittikleri, iradeleri dışında gitmek zorunda oldukları yollar da... İşte o yüzdendir ki, yüreğim Maraş için, Ali Haydar TUĞ ağabeyim için sızlasa da, yüreğime bir sızı daha sığdırarak tam aksi istikamette bir yolculuğu yerine getirmek için yola revan oldum.

İşte tam da bu anlattığım yolculukta inleyen, sızılar içindeki yürek bana, beni derinden titreterek “Sen Yolcusun!” diye seslenmişti. Evet, yolcuyum ben! Amenna! Sadece ben mi, bu yokluk denizine gelen her insan yolcu. Nice yolcular gelip geçti bu diyarlardan. Kimi izi bıraktı, kimi de ses. Kiminin de izi, sesi ya olamadı ya da unutuldu. Fakat ne olursa olsun, hepimiz yolcuyuz işte. Ne kadar yolculuğa, yolcu oluşa hazırlasak da kendimizi, çoğu zaman yoldaki her anı göğüsleyecek gücü her zaman bulamayan yüreğimizle... Ama her şeye rağmen yola iz bırakan aslan yüreklilerden ilhamla yürekli ve vakur olmayı öğreneceğiz / öğrenmeliyiz.

16 Ekim sabahı “Yürek Kırathanesi Sızlıyor” yazımı yazıp yayına girmesi için Maraş Ana Haber epostasına attım. Gün içinde yazım yayınlandı ve bir de baktım ki günün sonunda –benim haberimin olduğu saat 00.25 sıraları idi- şiirin Ak Saçlı Kartalı, yürekli olmanın, dili şahlandırmanın önderlerinden Bahaettin KARAKOÇ vefat etmiş. Bütün ülkem, bütün sevenleri, bütün talebeleri, bütün edebiyat, fikir ve kültür camiası, dünyanın yürekli insanları gibi ben de derinden sarsıldım. Her ne kadar “Yolcuyuz” desek de, insan bu dünyadan ansızın ayrılmaya, ayrılışa hiçbir zaman hazırlıklı olamıyor... (Belki de bize ansızınmış gibi geliyor?)

Henüz Ali Haydar ağabeyimizin aramızdan ayrılışına alışamamışken bir de Ustam’ın / Ustamız’ın ayrılışı... Çok zor, çok zor geldi bana... Bütün edebiyat dünyasının, şiirin, milletimizin; KARAKOÇ ailesinin başı sağolsun... Ama hepimizin başı dik olsun / olacak bir KARTAL (elbette ki bir TUĞ) gibi. İki kocaman yüreğin kanatlanıp sonsuzluğa uçuşundan biz sevenlerinin dünyasında niçbir vakit doldurulamayacak koskocaman birer boşluk kalsa da o aslan yüreklerin bize dünya ve ahiret için (hem kul hem de insan olabilmek adına) “vakur ve mert duruşlarıyla”, “yürekli çabalarıyla” öğrettikleri her şey bizlere bitmez tükenmez bir hazine olarak kalacak ve yüreklerimizi iki cihan için daima ısıtarak dipdiri tutacak.

İnsan hakikaten yolcu! Ne zaman konup ne zaman göçeceğini bilmiyor. Hatta yüreğinin, ne zaman, nasıl, niye dillendiğini de... Daha dün demişim ki (**YÜREK KIRATHANESİ SIZLIYOR** isimli yazımda) ;

“Hiç biter mi bir ŞEHİR ile bir İNSAN’ın vuslatı? Bu hanım, birkaç şiirini de “El Yüreği Tutunca” ismi ile kondurmuştu gönüllerin tellerine, yüreği titreyerek... Bir gün, hiç ummadığı bir vakit, hiç hayal edemeyeceği bir sesle güçlendi... Ses, Şiirin Ak Saçlı Kartalı Bahaettin KARAKOÇ’un sesinden başka bir ses değildi? Diyordu ki şu yolcuya: “Şiire devam et, yüreğinden süzülmediği sürece.” Tabii, o eli öpülesi Ustanın şu biçareye yazdığı öğütler,

destek ve ilham verici sözleri bu kadar değil elbet. O gani gönüllü Ustamı da anlatacak an gelir mutlak...”

Dedim de... Dedim de Hocam! Böyle “bir anda bizi bırak” ya da “bizi yalnız koyduğün zaman, seni yazacağım” demedim ki... Yürek kıraathanesi demek o kadar derin sızı taşımış ki, dilleni vermiş büyük sermestlik içinde... Keşke, keşke şu an şu kalem bu sızıları yazmak için yazmasa... Ama yürek işte! Kırılrsa da, yorulsa da, sızılarsa da susmuyor, susamıyor... Çünkü gönül, çünkü yürek bazen bir başka yüreğe, en çok da Habibine, en çok da En Sevgiliye susuyor. Bu susayıştır ki insanı bir başka insana, iki cihana aşına; insanlara, iki cihana da müptela kılıyor... Ölüm Allah’ın emri... Boynumuz kıldan ince bu emire... Her birimiz vakti geldiğinde, kuş misali uçup gideceğiz... Ağlayışımız, şu koca yüreklere hasretimiz, acımız bu dünyalık; ama mesuduz: “Habibimizi (Ustamızı, Ağabeyimiz)” yüreği, dili, aklı, gönlü ile tüm hayır hasenatı ile “En Sevgili”nin (onların En Çok Sevdiğinin) yanına uğurladık... Şehirler ve insanların vuslata olan hasreti dinmese de Allah bizlere de KARAKOÇ Ustamız gibi (TUĞ Ağabeyimiz gibi) insanlık vazifesini yapmış olmanın gönül huzuru ile gülererek ve sevinç içinde “asıl vuslata” eriştirsin. Ne saadet!

Sizlere şiirin ak saçlı kartalı ile yüreğimin şu yeni geçtiğimiz saatlerde, tazedden gerçekleştirdiği hasbıhali paylaşacağım, izninizle:

“Keşke, ne kadar da biçare kelime değil mi Hocam?”

Ama bunun yerine geçebilecek daha güçlü, daha serinkanlı kelime bulamadım ki. Hem de sen de yoksun yanımda! Keşke...

Keşke, daha fazla hasbıhal etseydik sizinle. Keşke, birkaç kez düşündüğümüz ziyaretleri, etkinlikleri yapabilseydik. Keşke, Kahramanmaraş'a -defalarca söylediğim ve telaffuz ettiğim her bir an kadar- uçup da gelseydim yanınıza, sizinle olmak ve tedrisatı tam tamamlamak için. Keşke, daha çok konuk olsaydınız fakirhanemize. Keşke, oğlum, kızım, eşim ve elbette ki şu biçare Seyyah, daha fazla dinleyebilseydi sizi... Keşke, o muazzam aklın ve yüreğin cesur ve samimi dilini, daha fazla kaydedebilseydim.

Hepsine keşke... Ama bir konuda talihliler kervanı içindeyim, şükür... Sizi tanıdım, sizinle hasbıhal ettim, sizinle yüreklerin titremesi ve samimiyeti -insanın biyolojik yaşına, insanın nefesine takılmadan ve hatta esir olmadan, hür irade ile- dili, cesareti nedir bilerek, hissederek "anlar"ın muhabbeti ve lütfuna nail oldum..., Neler neler dile gelmedi ki o nadide sohbetlerde... Sizinle şiirimin hüviyetine, sizin samimi, çıkarsız, hesapsız yüreğinizin kudreti ve dillendirışı ile mert ve anlamlı ses geldi, destek geldi, cesaret geldi...

Siz demeyeceğim daha fazla, hoş görün... Seni “SEYRAN”da görüp, “HASRET”te bulmuştum; uçsuz bucaksız gökyüzünde uçan bir Beyaz Kartalı sonsuza dek bu "Dergah"ta yani yüreğimde (dili hiç susmayacak yüreğimde) yaşatacağım. Bana uçmayı öğrettin; yürek ve akıl diyarlarında- yüzlerce talebene canı gönülden ve büyük gayretle, sabırla yaptığın gibi-

Allah razı olsun; Allah seni "uçmak"ıyla mesrur etsin. Ellerinden öpüyorum Hocam
BAHAETTİN KARAKOÇ.

* Bir de Hocam! Allah nasip ederse, seni daha derinden anlatacağım günler de gelir... Kim bilir, sözünü verdiğimiz eser de can bulur, "ol" denilen bir demde... Biz sabrı sizden öğrendik...An gelince susmayı an gelince konuşmayı da... “

Şiir ve yürek dünyamızın başı sağolsun. Şehirlerin, şiirlerin, “ıhlamur çiçekleri”nin, insanların hasreti hiç diner mi bilmiyorum ama duam odur ki Ustalardan ilham ile yüreğimizin titreyişi ve dili hiç susmasın.

Ben, ustamı seyranda gördüm...

IHLAMURLARIN ÇİÇEK AÇTIĞI ZAMANDI

MEHMET ALİ ABAKAY

Tanıdığı dünya değiştirirse insanın, unutmaları zor olur, hatırlandığı zamanlar. Unutkanlık, zaman içinde hatırlanmışlığa zemin hazırlar, dünya değiştiren şairse, yazarsa, cemiyete yön vermiş isimse.

Kahramanmaraş 1. Kitap Fuarı'nda tanıma bahtiyarlığına ermişim, Şairini dilimden düşmeyen şu mısralarla:

Yeter ki bir çağır beni çiçeklendiğin yerden

Gemileri yaksalar da geleceğim sana

On iki ayın birisinde, kesin takvim sorma bana

-İhlamur çiçek açtığı zaman.

Kimi zaman, görmediğiniz isimlerin kitaplarını okursunuz, kendilerini tanıyınca bu kitaplara ayırdığınız zamana hayıflanıp durursunuz. Hayalinizde kurduğunuz ismin ya da isimlerin yerinde yeller eser.

İhlamurlar Çiçek açtı, ilerleyen yaşında. Kendisini tanımakla bahtiyar olduk. Rabbim, rahmetine nail kılsın.

İlerleyen yaşına rağmen, memleketindeki fuarlara katılmakta sıkıntı çekse de şikâyetçi olmadı. Kısa bir konuşmamız olmuştu, kendisiyle. Elazığ'da bir toplantıya davet edilmişti. Davet edilen yayınevini, davet eden kişiyi ismen belirtmiş, telefona gelince hatırlayamadığını ifade etmişti. Elazığ'da "Manas Yayınevi" deyince Şener Bulut Bey'i aradım. Kendisine hemen telefonu takdim ettim. Şaşırmıştı, o ara. Şener Bey'e Hocanın telefonda olduğunu ifade ettim.

Beş dakikalık konuşma sonrası teşekkür etme nezaketinde bulundu, Hoca. Oldukça yaşlı haliyle Dolunay'ı anlattı. On altı sayı çıkardığını belirttiği Dolunay'ın önemli bir misyona sahip olduğunu belirtti.

Nereli olduğumu sormadı, değil. Kendisine “Diyarbakirli” olduğumu belirttim. Şiir kitaplarımı okuyup okumadığımı sordu. Sadece “İhlamlar Çiçek Açtığı Zaman” dedim, birkaç mısra okuduktan sonra. Gözleri yaşardı, duygulandı. Bir fotoğraf karesine sığırdık, o anı. Teşekkür edip ayrılırken kendisi zor güç bela dayandığı bastonuyla yerine oturdu.

Kahramanmaraş’a dördüncü gidişimiz söz konusu idi. Bizi fuara davet eden Dost İnsan Ali Haydar Tuğ’a sözümüz vardı. Bir yakınımızın vefatı, fuara gidişimizi erteletti. Fuardan bir gün önce vefat eden Ali Haydar Tuğ Bey’in acısı taze iken, fuara katılan Bahaeddin Karakoç Üstadın vefat haberiyle sarsıldım. O’ndan geldik, dönüşümüz O’nadır, özetle. Dilimde halen vuslatı arzulayan dizeleri var, dil dedimse gönlümde, ruhumda:

Bu şiir böyle doğarken dost elin elimdeydi

Sen bir zümrüd-ü ankaydın, elim tüyelerine deydi

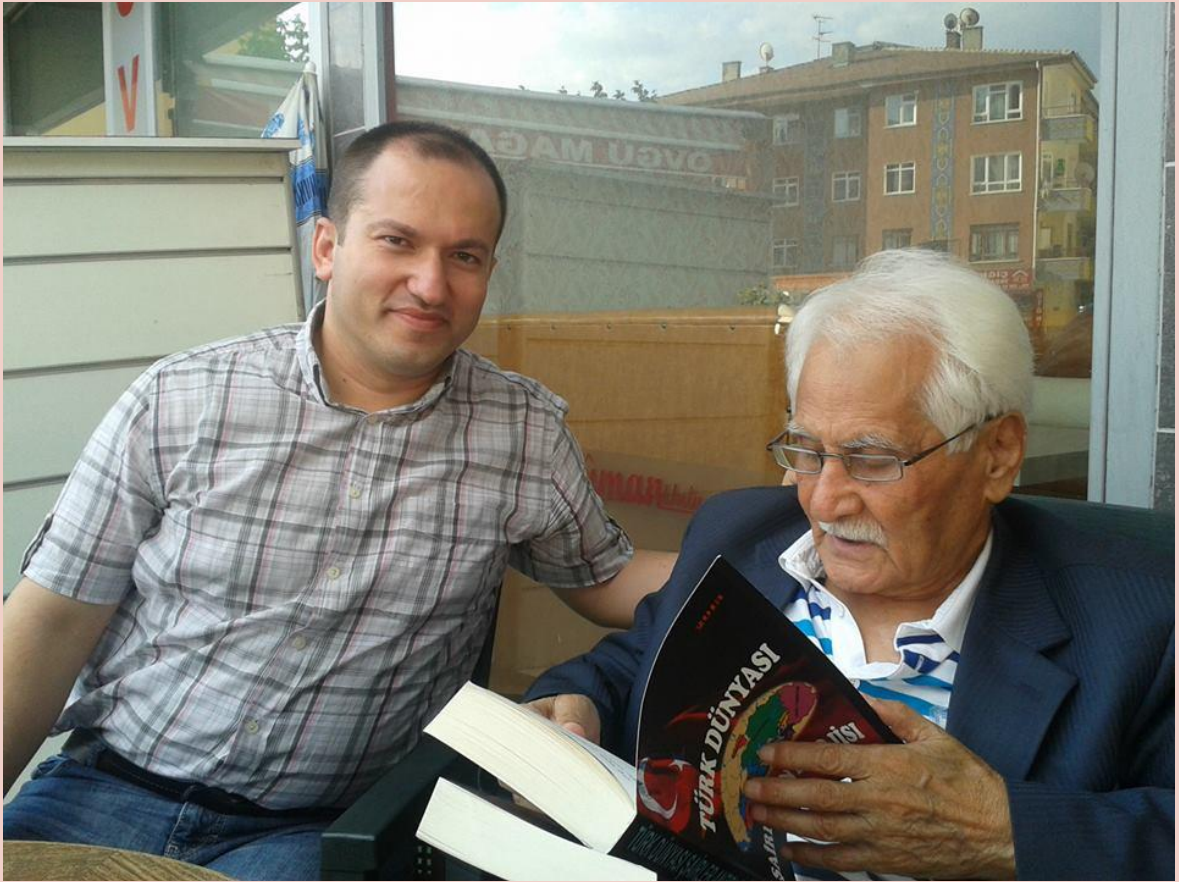
Sevda duvarını aştım, sendeki bu tılsım neydi?

Başka bir gezegende de olsan dönüşüm hep sana

Kesin bir gün belirtemem, n`olur takvim sorma bana

-İhlamlar çiçek açtığı zaman.

**ONUNCU IŞIKTAN BAHAETTİN KARAKOÇ'A
SAGU**

**Üstad'ın Ankara-Pursaklar Ziyaretinde yanında Şair Ahmet İRGİN de vardı.
Ellerinde (2012)Türk Dünyası Şairler Antolojisi çalışması.**

(17 Mayıs 2013)

AHMET İRGİN

*Gök satında ay o gece yarımđı
Ve Bařkonuř benden göęe toz duman...
Meleyen marallar erim erimđi
Tuř oldu bir daę ve alkandı liman
Velut mihman...
Bahaettin Karakoç.*

*Say üstüne salt kartalın beyazı
Telek dökmüş kapanmamış bu yazı
Tığlamış ellere hakkak ayazı
O ayaz ki elimde son hatıran
Bu vedadan,
Bahaettin Karakoç.*

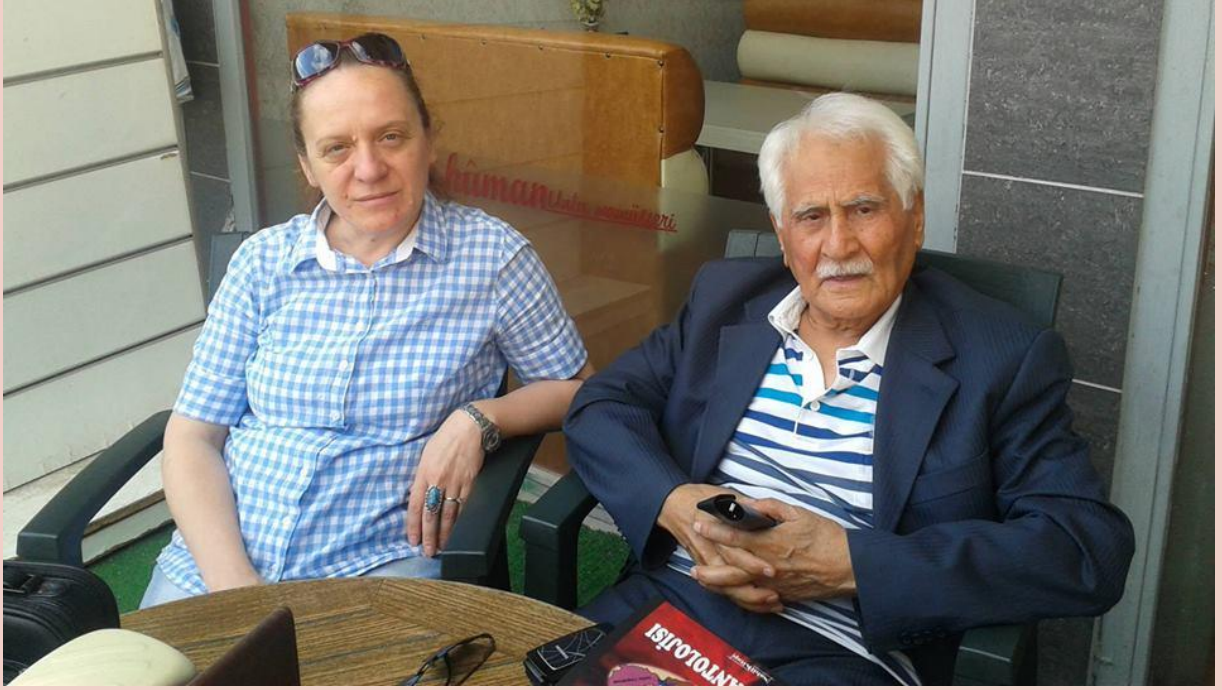
*Bu muhkem duvarı örenler örmüş
Kim řakûl indirse doęruyu görmüş
Dolunay atını güneşe sürmüş
Cins atlar dizginsiz çıkmış haradan
řuaradan,
Bahaettin Karakoç.*

20. 10. 2018

Üstad Ahmet İRGİN ile

O KARTAL YÜREĞE DUA

Üstadın Ankara'ya havayolu ile gelişlerinde, Ankara'ya girerken Pursaklar'da bizi ziyaretleri.
Konumuz Türk Dünyası Şairler Antolojisi(2012)...- Üstadın teşrifleri, Mayıs 2013 -

BÜYÜK ŞAİR BAHAEETİN KARAKOÇ'UN

'VARLIK CAN VERİR' ŞİİRİM ÜZERİNE

YORUMLARI*

Bahaettin KARAKOÇ (BÜYÜK ŞAİR) "Varlık Can Verir İnsana" şiirimi kendi sayfalarına etiketlediğimde, etiketin altına şiirime ve bana- teveccühte bulunarak- aşağıdaki yorumu yapmışlardır:

"Rana İslam Değirmenci ile sağlığımın en düzensiz olduğu bir günde Ankara'da bir kitapçıda tanıştım .O bana kendi kitaplarını imzaladı ben de kendi kitaplarımı O'na...Yanında muhterem eşi Nihat bey vardı, bir de sevgili oğlu. Pursaklar'dan çıkıp gelmişlerdi beni görmek için. Çok sevindim gelişlerine. Kendileriyle arzuladığım gibi ilgilendiğimi sanmıyorum. Çünkü başım çok kalabalıktı; adımı duyanlar grup grup ziyaretime geliyorlardı. Sanırım bu kalabalıktan sıkıldı, benim nasıl parçalara ayrıldığımı fark etti ve izin isteyip ayrıldı. O günden beri Rana'nın bana imzaladığı kitaplar elimden hiç düşmedi: Hangi koltukta, hangi divanda oturacaksam oraya, yatacağım zaman da yatağıma taşımışımıdır. Rana, şiiri içselleştiren, hobi olarak algılamayan, şablonculuğa tenezzül etmeyen bir şairdir. Kendine has bir söylemle kendi üslubunu kuran bir şairdir. Şiirin ana malzemesi olan kelimeleri kürekle toplayıp yaba ile savurmuyor; damıtıyor, demlendiriyor, şiir kalıplarına seçerek oturtuyor. Şiirimiz için yeni bir umut, Türkçemiz için güzel bir zenginlik. Etiketlediği şiiri de; Dede Korkut ve onun iz sürücüsü olan büyük ozan Yunus Emre damarından geldiği çok net. Rana'nın üslubunu beğeniyorum, kendisini de burun kıvrarak değil; yüreğimi tutuşturarak takdir ediyorum. Daha söyleyeceklerim çok ama; şimdilik bu kadarı yeter diyorum. Çünkü sağlığım daha tam düzelmedi... Selam, sevgi ve en güzel dualarımla."

BAHAETTİN KARAKOÇ

...

*Üstadın yapmış oldukları bu yorumu; bir Üstadın, hakiki bir ustanın yüzlerce talebesine gösterdiği teveccüh, tevazu ve büyüklüğün nişanesi, canlı bir örnek olması temennisi ile okuyucu ile paylaşıyorum. (Rana İSLAM DEĞİRMENCİ)

Ustam'a!

Günümüzde, "yeni yetişenler olmasın diye"; çırak, kalfa yetiştirmek bir yana dursun, gençlerin yüreklerine su serpmesinler düşüncesiyle, ustalar tarafından dahi, şairlerin görmezden gelindiği; arkadaşların, dostların, akademisyenlerin, bir şekilde edebiyat dünyasında yer edenleri, edinenleri, "bir ışık beliren yeni şair ve yazarları" sırf edebiyat alanına girmesin ve kendilerine şimdi ya da ileride rakip çıkmasın diye; -bırakın, öğretmek, yönlendirmek, beğeni bildirmek, taktir etmek- "özellikle" yok saydığı ya da yine özellikle, güzel tarafı değil de kusur görüleni, kusur algılatılanı ön plana çıkardığı *şu YENİ EDEBİYAT DÜNYASINDA* "Bahaettin KARAKOÇ gibi büyük bir yüreğin, *İNSAN-I KÂMİL BİR YÜREK İNSANININ* teveccühlerine mazhar olmak benim için bir ayrıcalıktır. Bana bu ayrıcalığı yaşatan, Üstad'ın yorumunda dile getirdiği her noktaya bundan sonra, daha da özen gösterecek; değerli büyüğümün her bir öğüdünü *EDEBİYAT UMMANINDA EDEPLE YÜZECEĞİM BÜTÜN ÖMRÜMDE* kulağıma küpe yapacağım... Onun bana verdiği cesaret, güven ve "kendini buluşla" edebiyat dünyasında şiirim, hikayem, denemem, makalem, anılarım ve romanımla "daha sağlam adımlarla" ilerleyeceğim. Ve inşallah, ben de –karınca kararınca- gençlerin elinden tutacağım. Kendilerine şükranlarımı arz ediyor; Ustama sağlık, sıhhat, mutluluk dolu uzun ömürler diliyorum...

ALLAH SİZDEN RAZI OLSUN, BÜYÜK USTA.

Ailem ve ben ellerinizden öperiz. Unutmayınız Ankara'da evladınızın bir evi var...

Ranâ İSLÂM DEĞİRMENCİ

18 Mayıs 2013 Saat 9.30

Ankara

ÜSTADA SAYGIMIZLA

Bu Armağan, kitap olarak yayınlanacaktır. DEKAP- GENCİNE- MUSİKÂR

(Aralık 2018-Ocak 2019)

